

Lausunto

31.01.2025

Asia: VN/32825/2024

Hallituksen esitys eduskunnalle opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalan virastouudistusta koskevaksi lainsäädännöksi

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura ry

LAUSUNTO

Svenska litteratursällskapet i Finland rf

31.1.2025

VN/32825/2024 Lausuntopyyntö Hallituksen esityksestä opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalan virastouudistusta koskevaksi lainsäädännöksi

Yleistä

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura ry ja Svenska litteratursällskapet i Finland rf ovat perehtyneet luonnokseen hallituksen esitykseksi opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalan virastouudistusta koskevaksi lainsäädännöksi ja haluavat lausua seuraavaa.

OKM:n hallinnonalan virastouudistusta on valmisteltu vuodesta 2021 alkaen, ja tavoitteena on aloittaa uusien virastojen toiminta 1.1.2026 alkaen. Uudistusta on perusteltu hallinnonalan hajanaisuudella ja virastojen korkealla lukumäärällä. Hallituksen esitykseen sisältyvässä kansainvälisessä vertailussa (luku 3) kuitenkin todetaan, että vertailuun otetuissa maissa virastorakenne vaihtelee ja Suomessa virastojen määrä on sama tai pienempi. Virastokenttä ei siis ole erityisen laaja tai hajanainen, eikä virastojen yhdistymiselle ole toiminnallisia perusteita.

SKS ja SLS korostavat, että uusi virastokokonaisuus näyttäytyy hallituksen esityksen ja lakiluonnosten pohjalta hajanaisena, joten kokonaisuutta tulee vielä harkita. On myös tärkeä huomata, että virastojen yhdistymisestä syntyy merkittäviä lisäkustannuksia, eivätkä esitetyt muutokset ole tuottamassa säästöjä, mikä on ongelmallista aikana, jolloin julkiseen talouteen ja erityisesti kulttuurialaan on kohdistettu merkittäviä leikkauksia.

E erityisen ongelmallista ehdotuksessa on että, kulttuuriperintökysymykset on hajautettu kolmeen eri virastoon, jolloin kellekään ei ole yleisvastuuta kulttuuriperinnön asemasta suomalaisessa yhteiskunnassa, ja vastuunjako jää epäselväksi.

Laki opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalan virastoista

SKS ja SLS katsovat, että sivistyshallinnon tavoitteisiin (2 §) tulee lisätä kansalliskielten sekä kotoperäisten vähemmistökielten (suomi, ruotsi, saamen kielet, suomalainen ja suomenruotsalainen viittomakieli, romanikieli ja karjala) aseman turvaaminen.

Esityksen mukaan (3 §) jokaisessa virastossa on pääjohtaja, jonka kelpoisuudesta säädetään valtion virkamieslaissa (750/1994). Tämä tarkoittaa, että virastojen pääjohtajan koulutuksen kelpoisuusehtona on ylempi korkeakoulututkinto. SKS ja SLS nostavat esille, että sivistyshallinnon virastojen kohdalla tulisi kriteereiden olla tiukempia, jotta virastojen sivistyksellisestä merkityksestä ei tingitä. Tämän takia kelpoisuusehtona tulisi olla kunkin viraston toimialaan liittyvä tohtorin tutkinto.

Muiden virkojen osalta kelpoisuudesta päätettäisiin ilmeisesti työjärjestyksessä. SKS ja SLS katsovat, että muiden asiantuntijavirkojen osalta tulisi laissa edellyttää viraston toimialaan liittyvä ylempi korkeakoulututkinto.

Esityksen mukaan (7 §) jokaisessa virastossa olisi valmiuspäällikkö, jolla on laajat valtaoikeudet. Esityksessä ei kuitenkaan mainita kulttuuriperinnön suojaamista häiriötilanteissa ja poikkeusoloissa, vaikka kolme ehdotetuista virastoista on keskeisiä kansallisia kulttuuriperintöorganisaatioita. Esitystä tulisikin täydentää kulttuuriperinnön suojaamisella sekä määritellä siihen liittyvät vastuut.

Laki Opetushallituksesta

SKS ja SLS haluavat kiinnittää huomiota siihen, että virastouudistuksenkin jälkeen ruotsin ja kotoperäisten vähemmistökielten (saamen kielet, suomalainen ja suomenruotsalainen viittomakieli, romanikieli ja karjala) asema turvataan ja niitä tuetaan.

SKS ja SLS pitävät tärkeänä, että esityksessä (2 §) on erillinen yksikkö ruotsinkielistä koulutusta ja varhaiskasvatuksen tehtäviä varten ja että Kotimaisten kielten keskuksessa on ruotsinkielisille toiminnoille oma yksikkö. Nämä yksiköt ovat tärkeässä asemassa, kun valtio huolehtii maamme ruotsinkielisen väestön sivistyksellisistä tarpeista, siten kuin perustuslain 17§ edellyttää. Laissa tulisi näiden yksiköiden osalta todeta, että niiden sisäinen työkieli on ruotsi. Näiden yksiköiden henkilökunnalta tulee laissa edellyttää ruotsin kielen erinomaiset taidot ja suomen kielen tyydyttävät taidot.

Esityksen mukaan (3 §) Opetushallituksen yhteydessä toimisi johtokunta. SKS ja SLS haluavat kiinnittää huomion siihen, että nykyisellä muotoilulla johtokunnalle ei kuitenkaan annettaisi mitään varsinaista toimivaltaa, vaan se olisi luonteeltaan enemmänkin neuvottelukunta.

Esityksessä (5 §) Kotimaisten kielten keskuksen toimivaltaa on pienennetty, eikä sillä jäisi nykyisenkaltaisia ohjaavia tehtäviä. SKS ja SLS näkevät, ettei Kotuksen toimivaltaa tai itsenäisyyttä tule kaventaa. Tämän takia on olennaista, ettei Opetushallituksen pääjohtajalla ole toimivaltaa Kotuksen 5 § 1 momentissa määritellyissä tehtävissä, kuten ehdotuksessa todetaan. SKS:n ja SLS:n mukaan Kotuksesta tulisi muodostaa erillinen toimintayksikkö (kohdassa 7 §). Lisäksi Kotuksen päällikkönä tulisi olla ylijohtaja, jonka nimittää OKM viiden vuoden määräajaksi, ja joka nimittää tai ottaa Kotuksen henkilöstön, samaan tapaan kuin Kulttuuriperintövirastoa koskevassa laissa säädetään (4 §) Suomen kansallismuseon ylijohtajasta.

Laki Kansallisarkistosta

SKS ja SLS pitävät ongelmallisena, että ehdotuksessa Kansallisarkiston toimialasta (1 §) ja tehtävistä (2 §) puuttuu kokonaan kansallinen kulttuuriperintö. Kansallisarkiston toiminta kansallisena kulttuuriperintöorganisaationa on nykyisin keskiössä, ja ehdotetussa muodossa tehtäväkenttä laajenisi asiakirjallisesta kulttuuriperinnöstä myös julkaistuun kansalliseen kulttuuriperintöön, joka on nykyisen Varastokirjaston tehtäväkenttää. Esityksen perusteluissa mainitaan, että kulttuuriperintöaspekti tulisi arkistointilakiin. Tämän lain esityksestä, joka on vastikään lähetetty lausuntokierrokselle SKS ja SLS tulee lausumaan erikseen. Kansallisarkiston tehtävä kansallisena kulttuuriperintöorganisaationa on kuitenkin niin keskeinen, että se tulee kirjata myös lakiin Kansallisarkistosta.

Esityksessä (2 §, kohta 3) määritelty Kansallisarkiston tehtävä edistää merkittävien yksityisten asiakirja-aineistojen arkistointia ja käyttöä kaventaa merkittävästi viraston toimivaltaa nykyisestä. SKS ja SLS ovat pitkään toivoneet, että Kansallisarkiston toimialaa ja tehtäväkenttää suhteessa yksityisarkistotoimijoihin tulisi selkeyttää, joten tehtävien karsiminen on tervetullut uudistus. Samalla SKS ja SLS ovat pahoillaan siitä, että tehtävien kaventaminen on jälleen yksi epätoivottu askel kehityksessä, jossa Kansallisarkiston omaa yksityisarkistotoimintaa on vuosien ajan vähän kerrallaan ajettu alas.

Vaikka esitetty muutos vähentää Kansallisarkiston rooli yksityisarkistotoimijana, olisi tärkeä täsmentää yksityisiin asiakirja-aineistoihin liittyviä tehtäviä. Esimerkiksi mitä tarkoitetaan ”merkittävien yksityisten asiakirja-aineistojen arkistoinnin ja käytön edistämisellä” – voidaanko tätä tulkita niin, että Kansallisarkisto voi ohjata esimerkiksi valtionapua vain sellaiseen yksityisarkistotoimintaan, jonka Kansallisarkisto on määritellyt ”merkittäviin” yksityisiin arkistoaineistoihin kohdistuvaksi ja joka voi olla yksityisarkistotoimijoiden nykyistä hankintaa kapeampaa? Tämän lisäksi on tärkeä huomata, että perusteluissa todetaan, että ”Kansallisarkisto vastaa yksityisarkistojen hankinnasta kansallisen hankintapolitiikan mukaisesti, luovutus sopimukseen perustuvista käyttöoikeuksista ja osallistuu yksityisen arkistotoiminnan kansalliseen kehittämiseen”, mutta lakiteksti ei nykyisessä muodossa tue tätä. Kun verrataan esityksiä laiksi Kulttuuriperintövirastosta ja laiksi Kansallisarkistosta, Kulttuuriperintövirastolla säilyisi sama selkeä rooli suhteessa museoihin, joka nykyisin määritellään laissa Museovirastosta, kun taas Kansallisarkiston rooli suhteessa yksityisiin arkistotoimijoihin hämärtyy entisestään, ellei tehtäväkenttää täsmennetä.

SKS ja SLS haluavat korostaa, että suomalainen yksityisarkistokenttä on kansainvälisestikin vertaillen ainutlaatuinen ammattimaisuudessaan ja yhteistyössään. Vain yhtenä esimerkkinä siitä on yksityisarkistojen kansallinen hankintapolitiittinen työnjako, jollaista ei löydy mistään muualta ja jonka koordinaatiosta Kansallisarkisto on vastannut. On tärkeää, että tästäkin eteenpäin laadukkaalla yksityisarkistotoiminnalla on valtion tuki, ja esimerkiksi vastuu kansallisen hankintapolitiittisen yhteistyön ylläpidosta ja koordinoinnista tulee määritellä. Jos vastuuta ei haluta pitää Kansallisarkistolla, se tulee määritellä muilla tavoin.

Tässä yhteydessä on tärkeä huomata, että lakiesitys (4 §) lakkauttaisi Yksityisarkistojen neuvottelukunnan, jonka tilalle SKS ja SLS esittävät perustettavaksi uuden edustuksellisen yksityisarkistoasioihin keskittyvän organisaation. Tästä malliksi SKS ja SLS haluavat nostaa Tieteellisten seurain valtuuskunnan, joka on vastaava yksityisten toimijoiden muodostama asiantuntijaelin. TSV:n jäsenet ovat tieteellisiä seuroja ja tiedeakatemiaita, joten ne ovat organisaatiomuodoltaan hyvin lähellä yhdistys- ja säätiöpohjaisia yksityisarkistoja. TSV on riippumaton toimija, joka saa valtionavustusta OKM:lta. Sen hallitus valitaan jäsenistön vaalilla, eikä siinä ole paikkoja ulkopuolisilla toimijoilla, mikä takaa valtuuskunnan riippumattomuuden. Sille on myös määritelty selkeät tehtävät ja velvollisuudet.

Esityksen (3 §) mukaan jatkossa kokonaisia Kansallisarkiston toimipisteitä voitaisiin lakkauttaa viraston pääjohtajan päätöksellä. Kyse on palveluiden saavutettavuudesta ja alueellisuudesta. SKS ja

SLS näkevät ongelmallisena tilanteen, jossa näin suuria muutoksia tehdään virkamiespäätöksellä ja ohitetaan parlamentaarinen päätöksenteko. SKS ja SLS pitävät sinänsä hyvänä, että ehdotuksen mukaan Helsingin, Turun ja Vaasan toimipisteistä päätettäisi valtioneuvostossa, eikä viraston pääjohtajan päätöksellä, mutta katsovat kuitenkin, että toimipaikoista tulisi säätää lain tasolla.

Esitys (4 §) lakkauttaisi Kansallisarkiston nykyiset yhteistyötoimielimet, Kansallisarkiston neuvottelukunnan, yksityisarkistojen neuvottelukunnan sekä heraldisen lautakunnan. SKS ja SLS haluavat nostaa esille, että päätös purkaisi Kansallisarkiston nykyiset, edustukselliset yhteydet tiedeyhteisöön, joka kuitenkin on erityisasemassa suhteessa arkistoaineistojen käyttöön. SKS ja SLS eivät näe yksityisarkistojen neuvottelukunnan lakkauttamista sinänsä ongelmallisena, mutta, kuten edellä on tuotu esille, esittävät perustettavaksi Yksityisarkistojen valtuuskunnan.

SKS ja SLS pitävät huolestuttavana sitä, millaisiksi Varastokirjastolle ja Saavutettavuuskirjasto Celialle kuuluvat tehtävät tulisivat muotoutumaan uudessa Kansallisarkisto-virastossa. SKS ja SLS yhtyvät Saavutettavuuskirjasto Celian asiantuntevaan lausuntoon ja kannatamme siinä esitettyjä muutoksia lakiesitykseen.

SKS ja SLS katsovat, että Saavutettavuuskirjasto Celian ja Varastokirjaston yhdistäminen Kansallisarkisto-virastoon ei ole toiminallisesti perustelut ratkaisu. Toiminallisesti Celia toimisi paremmin itsenäisenä yksikkönä ja Varastokirjasto voisi toimia osana Kansalliskirjastoa.

Mikäli kuitenkin toteutetaan Saavutettavuuskirjasto Celian ja Varastokirjaston yhdistäminen Kansallisarkisto-virastoon tulee lakiin Kansallisarkistosta lisätä organisaatiota koskeva kohta, jossa määritellään, että virastossa on Saavutettavuuskirjasto Celia -niminen toimintayksikkö, jonka päällikkönä on ylijohtaja, jonka nimittää OKM viiden vuoden määräajaksi ja joka nimittää tai ottaa Celian henkilöstön. Organisaatorakenne olisi tällöin yhtenevä Kulttuuriperintöviraston kanssa, jossa on OKM:n nimittämän ylijohtajan johtama Kansallismuseo-niminen toimintayksikkö.

SKS ja SLS haluavat myös esittää huolensa Kansallisarkistoon yhdistettävän Varastokirjaston palveluiden maksuttomuuden säilyttämisestä ja tiiviin yhteistyön ja kehittämisen ylläpidosta nykyisen johtokunnan jatkuvuuden ollessa epävarmaa.

Tällä hetkellä Varastokirjastosta annettavien kaukolainojen maksuttomuudesta säädetään asetuksella (Opetusministeriön asetus Varastokirjaston suoritteista perittävistä maksuista 1346/2006). Varastokirjaston kaukolainojen maksuttomuus tulisi kirjata lakiin vastaavasti kuin esityksen laiksi lukemisesteisten kirjastopalveluiksi 1 § 2 momentissa. Jos Varastokirjaston kaukopalvelutoiminta muuttuu maksulliseksi, ei toiminta enää palvele alkuperäistä tarkoitustaan kirjastokentän näkökulmasta. Varastokirjastoon siirrettyjen aineistojen on oltava kirjastojen käytössä maksutta jatkossakin.

Varastokirjastossa toimii johtokunta, joka edustaa sen asiakaskirjastoja. SKS ja SLS pitävät tärkeänä, että Kansallisarkiston yhteydessä toimii jatkossakin vastaava neuvottelukunta, jonka jäsenet edustavat asiakaskirjastoja ja vaikuttavat Varastokirjaston ja sen palveluiden kehittämiseen. Tämä on tärkeää, jotta Varastokirjaston toiminta on jatkossakin kustannustehokasta ja tarkoituksenmukaista.

Laki Kulttuuriperintövirastosta

SKS ja SLS pitävät ongelmallisena, että kulttuuriperintö on kirjattu virastouudistuksessa ainoastaan Kulttuuriperintöviraston tehtäviin, vaikka niin Kansallisarkisto, Kansallinen audiovisuaalinen instituutti, sekä uudistuksen ulkopuolelle jäävät Kansalliskirjasto ja Kansallisgalleria ovat keskeisiä kansallisia kulttuuriperintöorganisaatioita. Esimerkiksi lakiin Kulttuuriperintövirastosta (1 §) kirjatut tehtävät monimuotoisen kulttuuriperinnön suojelusta, säilyttämisestä ja hallinnasta ovat nykyinsäädännön nojalla myös Kansallisarkiston keskeistä toimialaa.

Lakiesitys (2§) laajentaa merkittävästi nykyisiä Museoviraston tehtäviä. SKS ja SLS näkevät erityisen ongelmallisena sen, että tehtävät laajenevat lakiluonnoksessa ja säädöskohtaisissa perusteluissa aineettoman kulttuuriperinnön säilyttämiseen, tulkittamiseen, esittelyyn ja tutkimukseen. Aiemmassa laissa puhutaan pelkästään kulttuuriperinnöstä erittelemättä aineetonta ja aineellista, mutta Museovirasto rajaa tällä hetkellä eksplisiittisesti oman toimintansa aineelliseen kulttuuriperintöön (Museovirasto vastaa kulttuurihistoriallisesti arvokkaan ympäristön, arkeologisen kulttuuriperinnön ja rakennusperinnön sekä kulttuuriomaisuuden suojelusta yhdessä muiden viranomaisten ja muun museolaitoksen kanssa. Se myös kartuttaa ja esittelee kulttuurihistoriallista kansalliskokoelmaa, tutkii aineellista kulttuuriperintöä sekä tukee ja kehittää museoalaa valtakunnallisesti.) Laajennus on sisällöllisesti merkittävä, mutta tausta-aineistosta ei käy selville, miten laajennus aiotaan toteuttaa ja mitä se pitää sisällään. Tarkoittaako tämä esimerkiksi sitä, että Kulttuuriperintövirastolle annettaisiin tehtäviä, jotka liittyvät SKS:n ja SLS:n hankintaan kuuluvaan aineettoman kulttuuriperinnön ilmiöiden tallentamiseen ja dokumentointiin? Miten tähän liittyvät tehtävät suhteutuisivat Kansallisarkistolle määriteltyihin yksityisarkistotoimintaan liittyviin tehtäviin?

SKS ja SLS pitävät erinomaisena sitä, että lakiesityksessä (4 §) Kansallismuseo itsenäinen asema turvattaisiin erillisenä toimintayksikkönä, jonka päällikkönä toimisi OKM:n viiden vuoden määräajaksi nimitettävä ylijohtaja. SKS ja SLS esittävät, että samanlainen asema erillisinä toimintayksikköinä turvattaisiin myös Kotukselle, Celialle ja Kansalliselle audiovisuaaliselle instituutille.

Laki Kulttuurivirastosta

SKS ja SLS pitävät ongelmallisena suunnitelmaa yhdistää Taiteen edistämiskeskus ja Kansallinen audiovisuaalinen instituutti Kulttuurivirastoksi. Ehdotettu viraston nimi ei vastaa sen tehtäväkenttää, eikä yhdistymiselle ole tunnistettu minkäänlaisia toiminnallisia perusteita substanssitehtävien osalta. Uusi virastorakenne ei vahvista TAIKEN tai KAVIn nykyisten tehtävien hoitamista.

Lakiesityksessä (1 § ja 2 §) nykyisin Kansallisella audiovisuaalisella instituutilla olevat tehtävät ovat hyvin vähäisessä osassa. KAVIn kulttuuriperintötehtävät tulevat esille suppeina (2 §, kohdat 5 ja 6), mutta niitä ei mainita muualla. SKS ja SLS näkevät, että KAVille nykyisin kuuluvat kulttuuriperintötehtävät tulee tuoda täsmällisemmin esiin ja niiden asema uudessa virastossa varmistaa. Lakiin Kulttuurivirastosta tulee myös lisätä organisaatiota koskeva kohta, jossa määritellään, että virastossa on Kansallinen audiovisuaalinen instituutti -niminen toimintayksikkö, jonka päällikkönä on ylijohtaja, jonka nimittää OKM viiden vuoden määräajaksi ja joka nimittää tai ottaa KAVIn henkilöstön. Organisaatorakenne olisi tällöin yhtenevä Kulttuuriperintöviraston kanssa, jossa on OKM:n nimittämän ylijohtajan johtama Kansallismuseo-niminen toimintayksikkö.

Virastojen ehdotetut nimet

SKS ja SLS haluavat kiinnittää huomion esitettyihin uusien virastojen nimiin. Hallintolaki edellyttää, että viranomaiset käyttävät ”asiallista, selkeää ja ymmärrettävää kieltä”. Ehdotetut uusien virastojen nimet eivät noudata hallintolain edellytyksiä selkeydestä ja ymmärrettävyydestä. Virastojen nimien tulisi kuvata selkeästi niiden tehtäviä. Esityksen mukaan Kotus on antanut perustettavia virastoja koskevan nimiselvityksen 29.2.2024, mutta se on perustelematta ohitettu.

Eriyisen hankalia ovat nimet Kulttuuriperintövirasto, Kulttuurivirasto sekä Kansallisarkisto, jotka ovat liian samankaltaiset, eivätkä vastaa virastojen toimialaa. Kulttuuriperintövirastoon yhdistettäisiin Museovirasto ja Suomenlinnan hoitokunta, kun taas Kulttuurivirastoon tulisivat Taiteen edistämiskeskus ja Kansallinen audiovisuaalinen instituutti. Kansallisarkistoon puolestaan yhdistettäisiin Saavutettavuuskirjasto Celia ja Varastokirjato.

Kulttuurivirastolle ei nimestä huolimatta kuuluisi yleisiä kulttuuriin liittyviä tehtäviä, vaan sen toimialana olisi taiteen tukeminen, audiovisuaalinen kulttuuriperintö ja mediakasvatus. Kotuksen ehdottamista nimimuodoista erityisesti Taiteen ja mediakulttuurin virasto tai Mediakulttuurin ja taiteen virasto, mutta myös Taidevirasto tai Taiteen edistämiskeskus kuvaisivatkin huomattavasti paremmin viraston toimialaa.

Kulttuuriperintöviraston tehtäväkentässä kulttuuriperintöön liittyvät tehtävät korostuisivat, mutta keskeisiä kansallisia kulttuuriperintötehtäviä olisi myös Kansallisarkistolla ja Kulttuurivirastolla, sekä uudistuksen ulkopuolelle jäävillä Kansalliskirjastolla ja Kansallisgallerialla. Kotuksen ehdottama nimi Museovirasto kuvaisikin huomattavasti paremmin viraston toimialaa.

Kansallisarkisto-nimi kuvaisi hyvin nykyisen Kansallisarkiston tehtäväkenttää, mutta se ohittaisi kokonaan Saavutettavuuskirjastolta ja Varastokirjastolta tulevat tehtävät. Kotuksen ehdottama nimi Arkisto- ja kirjastovirasto kuvaisikin huomattavasti paremmin uuden viraston toimialaa.

On tärkeää myös huomata, että nimenmuutoksista koituu lisäkustannuksia, mikä erityisen ongelmallista aikana, jolloin julkiseen talouteen ja erityisesti kulttuurialaan on kohdistettu merkittäviä leikkauksia.

Virastojen erikoiskirjastot

Nykyisten emovirastojensa yhteydessä toimii neljä erikoiskirjastoa: Kansallisarkiston kirjasto, Kansallisen audiovisuaalisen instituutin kirjasto, Kotimaisten kielten keskuksen kirjasto sekä Museoviraston kirjasto. Nämä kaikille avoimet laadukkaasti kuratoidut kokoelmat, palvelut ja osaaminen eivät näy lakiesityksessä lainkaan: tausta-aineistossakin näistä kirjastoista sivutaan ainoastaan Kotimaisten kielten keskuksen kirjastoa (s. 12-13, 52), joka on tiettävästi maailman ainoa, kansalliskielemme suomen ja sen lähialojen tieteellinen erikoiskirjasto.

Lakiehdotuksen perusteluista ei käy ilmi, suhtaudutaanko nykyisten virastojen sisällä toimiviin kirjastoihin tukipalveluina, joiden toteuttamiseen hajanainen virastorakenne on perustelujen mukaan ”aiheuttanut tehottomuutta” (s. 39). Virastojen kirjastotoiminnan yhteistyömahdollisuuksien selvittäminen keväällä 2024 ei johtanut lopputulokseen ja asia jäi ilmeisesti ratkaisemattomana pöydälle. SKS ja SLS haluavat tuoda esiin syvän huolensa näiden kokoelmien ja osaavan henkilökunnan tulevaisuudesta: kirjastot eivät ole pelkkiä virastojensa tukipalveluita tai kirjavarastoja, vaan niiden kokoelmat ja henkilökunta ovat merkittävä osa sivistyksemme, kulttuurisen itseymmärryksemme ja kulttuuriperintömme tietopohjaa ja tiedollista huoltovarmuutta.

Hupaniittu Outi
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura